

ning af Grænserne forud for Maalingen, men Instruksen for denne gjorde opmærksom paa Bigtigheden af en solid Grænseafmærkning som Betingelse for et godt og varigt Resultat af Opmaalingen. Det lykkedes dog ikke paa denne Maade at faa gennemført en fuldstændig Grænseafmærkning, men i mange Egne var en saadan dog ret almindelig. De Maal, som bleve tagne i Marken, bleve straks indførte i Haandribsblade, det vil sige Skitser af Terrainet, der ere tegnede i nogenlunde rigtigt Forhold, men ikke i noget bestemt Maalestoksforhold. Disse Haandribsblade ere bekvemme og lette at bruge saavel ved Konstruktionen af Kortene og ved Arealberegningen, som ved senere Stelassætninger. Saasnart Haandribsbladene for et Ejerlav eller et Sogn vare færdige, bleve de konfereerede med Lodsjeerne for at skaffe Sikkerhed for, at der ikke var indløben Fejl med Hensyn til Ejendomsforholdene. Derefter udfærdigedes Kortene ejerlavsvis; de bleve tegnede i bestemt Format (1 Meter og $\frac{2}{3}$ Meter), og paa dem blev tillige Boniteringen indtegnet med farvede Linier og Tal. Boniteringen blev som oftest udført summarisk, saaledes at en Lod, som helt igennem var af samme Kulturslags, sjældent blev henført til mere end to forskellige Klasser. Arealberegningen udførtes derefter dobbelt, den ene Beregning saavidt muligt direkte af de i Marken noterede Maal, den anden efter Kortet. Af Areal og Boniteringen udfandt man da ved Hjælp af Klassifikationsstarifferne Reinertraget for hver enkelt Grundstykke. Grundstatten udgjorde her 9,57 pCt. af det beregnede Reinertraag.

Udfærdigelsen af Flurbuch og Mutterrolle saavel som ogsaa Beregningen af Bygningsstatten, skete efter de samme Regler som i de ældre Dele af Landet.

De færdige Kort og Protokoller bleve fremlagte til offentligt Eftersyn i 6 Uger. Ved Opmaalingssarbejderne var der beskæftiget et meget stort Personale, og det var ofte nødvendigt til det lettere og rent mekaniske Arbejde at bruge Folk, som fra Begyndelsen vare mindre øvede, men der blev stadig ført en meget skarp Kontrol med Maalingerne, og det maa i det hele siges at være et meget godt Arbejde, der her blev præsteret.

Dette var derimod langt fra Tilfældet med de ældre Arbejder, og man maatte derfor allerede meget hurtigt efter Afslutningen af Matrifulsarbejdet i den gamle Del af Kongeriget 1865 tage fat paa en Fornyelse af Kortene. Det gik her, som det saa ofte gaar, at de Penge, der i Djeblippet spares ved at udføre et Arbejde mindre godt, meget snart ville være mange Gange forbrugt til en Fornyelse af Arbejdet. Maalingerne standsejedes imidlertid, da alt Personalet blev beskæftiget i de ny indlemmede Landsdele, og først i 1876 kunde man igen med Kraft tage fat paa Arbejdet. Man tog naturligvis først fat paa de Sogne, hvor Kortene vare daarligst, og der udpegedes straks et Areal paa ca. 500,000 Tdr. Land som det, hvor Kortene trængte mest til Fornyelse. Dette Areal var i det væsentlige maalt færdigt 1882, men der arbejdes stadig videre i forskellige Egne af Landet, idet Kortene over et Ejerlav fornyes, naar stærk Udskjning, Sammenlægning eller andre gennemgribende Forandringer gøre det nødvendigt eller dog ønskelig. For disse Opmaalinger til Fornyelse af Katastertortene er der udgaaet en Række Bestemmelser, der tiljødst ere blevne samlede i en meget detailleret Instruks af 25de Oktober 1881. Ved disse Maalinger har man særligt arbejdet hen til, at gøre Matrifullen til en Ejendomsmatriful. For at dette kan naas, er det nødvendigt, at der paa alle Steder, i alt Fald hvor Ejendomsgrænserne ikke ere dannede af Jordvolde, Stakit eller lignende finder en Afmærkning Sted af Grænsen forud for Maalingen, helst med Stene, men i Mangel deraf med Hæle eller underjordiske lodretstillede Drainrør. Naar denne Afmærkning finder Sted efter Paavisning af begge Naboer og under teknisk Vejledning, naar tillige Endepunkterne af alle Maaletnier afmærkes saa varigt som muligt i Marken, og naar alle Maaletallene opbevares, ville for Fremtiden alle Grænseprocesser være forbi, idet forsvundne Grænsemærker, eller Grænser, som ere blevne usikre, med fuldstændig Nøjagtighed og meget ringe Bekostning kunne afsættes igen efter de originale Maaletegneller.

Angaaende de store Kapitaler, der medgaa til Grænseprocesser, har man i Frankrig, hvor man for Tiden forbereder Opmaalinger af nye Matrifulskort, og hvor Spørgsmaalet om en ved Lov foreskreven Grænseafmærkning derfor har været under Overvejelse, indhentet Oplysninger for hele Landet, som har ca. 62 Millioner Grundstykker med et Areal af ca. 95 Millioner Tdr. Land, altsaa gennemsnitlig $1\frac{1}{2}$ Td. Land pr. Grundstykke.

Det fremgaar heraf, at der i de 5 Aar fra 1886 til 1890 er forefaldet 28,337 Grænseprocesser og 736 Appellationer med henholdsvis 20,192 og 126 Lokalundersøgelser, altsaa aarlig 5,667 Processer og 147 Appellationer. Omkostningerne ved disse Processer ere ofte højere end Værdien af det omstridte Areal, og staa næsten altid i et urimeligt